

片想い

か
た
おも
い

รักข้างเดียว

โปรดรัก
ที่ฉันเป็นฉัน

ฮิงาชิโนะ เคโอะ เขียน
บัณฑิต ประดิษฐานวงษ์ แปล

รักข้างเดียว 片想い

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
บัณฑิต ประดิษฐาณวงษ์ แปล

รักข้างเดียว

บทที่ 1

1

พอวกเข้าเรื่องการแข่งขันสมัยปีสี่ เทตลีโรเริ่มรู้สึกสังหรณ์ไม่ดี
อย่างไรก็ต้องคุยเรื่องนั้นอีกแน่ เขาคิดแล้วก้มหน้าดื่มเบียร์ เบียร์ซิดไป
หน่อย

“จุดสำคัญอยู่ที่ตอนเตะทำประตูในควอเตอร์ที่สาม ถ้าหมอนั้น
เตะเข้า เกมหลังจากนั้นต้องเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง แต่ดันเตะพลาดเสียนี้
เสียท่าหมดเลย” ยาซึนิชิผู้รับตำแหน่งไลน์แมนของเกมนั้นพูดลัวหัวเราะ
พลงขมวดคิ้ว เขายังรูปร่างบึกบึนเหมือนสมัยยังเป็นนักกีฬา คอก็ใหญ่
จะต่างก็เพียงไหล่กับหลังหลู่ แขนพุงยื่นโตราวกับยัดลูกแตงโม

“อย่างที่บอกไปหลายครั้งแล้วไง จะมีคิกเกอร์สักกี่คนที่เตะได้
ไม่พลาดในระยะไกลขนาดนั้น” ซึโกะทำปากจู๋ มือหนึ่งถือตะเกียบ ปัจจุบัน
ทำงานบริษัทประกันภัย ชายผู้เคยเป็นคิกเกอร์ตัวจริงจากมหาวิทยาลัย
เทโตะ ตอนนี้ถูกคนในบริษัทตั้งสมญาให้ว่าหมีจากรูปลักษณ์ที่เห็น

“การเตะทำประตูตอนนั้นห่างตั้งสามสิบเจ็ดสามสิบแปด หรืออาจจะเกือบสี่สิบหกลาเลนนะ”

คำอธิบายของซีโกทำเอามัดลีซาก็ผู้กินสุกียากี้ก็อยู่ข้างๆ ยาชินิซิกเกือบล้มลุก ถือตะเกียบซี่ซี่โก

“เจ้านี้ พูดถึงการเตะตอนนั้นที่ไร ระยะเวลามันไกลออกไปเรื่อยๆ เลยจะตอนพูดครั้งก่อนยังบอกว่าสามสิบสองสามสิบสามหลา”

“หา ไม่มีทาง” ซีโกทำหน้าขัดใจ

“ไซลี ไซลี จำไม่ผิดหรอก” ยาชินิซิกตบต้นขา “เนอะ นิซิวกิ”

พอถูกเรียกชื่อ เท็ตสึโรจึงต้องเข้าร่วมวงสนทนา

“เอ ไชรีเปล่านะ” เสียงนั้นแสดงความรู้สึกหนักใจ

“ลืมแล้วหรือวะ”

มัดลีซาก็ไขศอกถองซี่ข้างของยาชินิซิกผู้ทำหน้าที่ไม่สบอารมณ์

“นิซิวกิจะลืมเกมนั้นได้อย่างไร”

คำพูดนี้ชวนให้ยาชินิซิกยิ้มด้วย “อะฮ่า ใช่แล้ว”

เท็ตสึโรได้แต่ยิ้มเฟื่อน การสนทนาชักจะระคายหู

เกมสุดท้ายของการแข่งขัน ถ้าชนะเกมนั้นทีมของพวกเขาเท็ตสึโรก็น่าจะชนะเลิศแล้ว

“แปดวินาทีสุดท้าย” มัดลีซาก็อดออก ถอนหายใจพลางพูด “ถ้าตอนนั้นทำคะแนนได้ คงเท่กว่าดู ใครๆ ต้องเรียกว่ามนต์ขลังของนิซิวกิแน่นอน”

“ถ้าส่งลูกให้ฮายาตะ ความฝันก็เป็นจริงไปแล้ว เนอะ ฮายาตะนายก็คิดอย่างนั้นใช่ไหม” ยาชินิซิกพูดกับชายผู้นั่งดื่มวิสกี้ผสมน้ำอูริมสุค

“เอ เป็นยังไงนะ” ชายผู้ถูกเรียกว่าฮายาตะตอบอย่างแข็ง เหมือนไม่อยากร่วมวงคุยเรื่องนี้ เขาก็คงเผลอไปแล้วเช่นกัน

“ถ้าส่งลูกให้ฮายาตะก็ชนะไปแล้ว” ยาชินิซิกยังตอกย้ำ “ตอนนั้นเราเห็นนะ ตรงมุมซ้ายสุดของเอนดีโซน ฮายาตะยืนว่างอยู่ ไม่มีควอเตอร์แบ็ก

คนไหนมองผ่านเป้าหมายนั้นหรอก เหลือแต่ให้นิชิวากิส่งบอลให้เท่านั้น
ก็จะทัชดาวนั่นได้สำเร็จ เราคิดว่าสำเร็จแล้ว แต่แล้ว” เขาไม่พูดต่อ เพราะ
ทุกคนในที่นี้รู้อยู่แล้วว่าผลสุดท้ายของเกมนั้นเป็นอย่างไร

“ตอนนั้น นึกไม่ถึงว่าจะส่งลูกมาทางเรา” มัตสึซากิรับช่วงพูดต่อ “ก็
เราโดนสกัดไว้ทุกทาง เขาอ่านเกมพวกเราออก โองาซาวาระ ดีเฟนด์แบ็ก
มือฉมังของทีมคู่แข่ง ทันทีที่นิชิวากิขว้างลูก เราารู้เลยว่าจบเห่”

เท็ตสึโระได้แต่ฟังอยู่เฉยๆ กินสุกี้ยากี่น้ำดำเข้าไปหน่อยก่อนจะ
ชดเชยรตตาม รสชาติขมกว่าตอนชนแก้วที่แรกมาก

ทุกคนในที่นี้ล้วนเป็นอดีตสมาชิกชมรมอเมริกันฟุตบอลของ
มหาวิทยาลัยเทโตะ สหายที่จำต้องอุทิศชีวิตแทบทั้งหมดให้กับอเมริกัน
ฟุตบอล สมาชิกชมรมตอนนั้นกว่าครึ่งเมื่อเรียนจบแล้วก็กระจัดกระจาย
เหลือแต่พวกที่อาศัยในโตเกียวจนตรอมตัวกันปีละครั้ง ครั้งนี้เป็นครั้งที่
สิบสาม สถานที่คือร้านหม้อไฟที่ชินจูกุซึ่งเป็นที่เดิมทุกปี ส่วนวันรวมตัว
กำหนดเป็นวันศุกร์ที่สามของเดือนพฤศจิกายน

“คือถ้าพูดถึงนิชิวากิ ม.เทโตะนี่ต้องถือว่าเป็นหนึ่งในสามของ
ยอดควอเตอร์แบ็กเลยนะ” ยาซึนิชิพูดด้วยเสียงเริ่มกริ้มๆ “แต่ตอนนั้น
เป็นอะไรไป พวกเรานึกไม่ถึงเลยว่าจะออกมาเป็นแบบนี้”

“พอได้แล้วนะ” เท็ตสึโระทำหน้าบูด “พวกนายนี้กัดไม่ปล่อยเลย
จะพูดแต่เรื่องเดิมไปอีกกี่ปี ลืมๆ กันได้แล้ว”

“ไม่ ลืมไม่ลงหรอก” ยาซึนิชิทุบโต๊ะด้วยมือที่ใหญ่ราวกับถุงมือ
เบสบอล “รุ่นพี่หลอกล่อว่าถ้าเราเข้าชมรมแล้วต้องชนะเลิศแน่ ก็เลย
ทิ้งยูโดที่เล่นมาจนถึง ม.ปลาย ถ้าไม่ชนะเลิศนี่ผิดสัญญาละ เพราะถ้า
ไม่มาเล่นอเมริกันฟุตบอลแล้วเล่นยูโดต่อ ปานนี้ได้ไปบาร์เซโลนา ไม่ก็
แอตแลนตาแล้ว”

“จะต้องได้เหรียญทองแดงเป็นอย่างต่ำด้วย ไซโหมละ” ซึไก
ถอนหายใจ “พูดเรื่องนี้ที่ไรยาวทุกที”

“เอาเหล้าให้มันกินจะได้เจิบเสีย” มัตสึซากิพูดกลั้วหัวเราะ
ขณะที่ตีสีโรกำลังเอื้อมระอา ฮายาตะถือขวดเบียร์ขึ้นมาตวงหน้า
เทตีสีโรจึงยกแก้วขึ้นรับเบียร์

“คืนนี้ทาคาคุระทำงานหรือ” ฮายาตะถามเสียงเบา

“ใช่ ไปเที่ยวโต”

“เที่ยวโตหรือ”

“บ้านต้นตระกูลจัดดอกไม้จัดพิธีเปิดหอประชุมใหญ่ที่เพิ่งสร้างเสร็จ
พร้อมงานปาร์ตี้ เลยไปถ่ายทำเพื่อลงนิตยสาร”

“อ้อ” ฮายาตะพยักหน้าแล้วดื่มวิสกี้ผสมน้ำ “ทำไปได้ยังงี้ อาซึฟ
ตากล้อง แม้แต่ผู้ชายยังลำบากเลย”

“ริซากะบอกว่าสบาย เพราะเป็นงานที่ชอบ”

“ก็คงงั้น” ฮายาตะพยักหน้าอีกครั้ง

“ทาคาคุระไม่มา เลยขาดสีสันไปเลย” ยาซึนิจิพูดเสียงอ้อแอ้

ริซากะเป็นภรรยาของเทตีสีโร อดีตผู้จัดการทีมอเมริกันฟุตบอล
นามสกุลเดิมคือทาคาคุระ เพื่อนกลุ่มนี้จึงยังคงเรียกหล่อนด้วยนามสกุล
ในสมัยนั้น แม้จะแต่งงานกับเทตีสีโรมานานกว่าแปดปี

“ฮิอุระก็ไม่เจอนานแล้วเหมือนกัน” ซึไกพูดเหมือนนึกขึ้นได้

“ฮิอุระหรือนึกถึงสมัยนั้นเลย” ยาซึนิจิทูปโตะอีก “ไม่น่าเชื่อเลยว่า
ยัยนั้นเป็นผู้จัดการหญิง รู้เรื่องกติกาการวางแผนดีกว่าพวกเราอีก”

“จะว่าไปยาซึนิจิต้องคอยให้ฮิอุระคอยสอนกติกาอยู่บ่อยๆ นี่”
ซึไกพูดพลางพยักหน้า

“ถึงจะเป็นผู้หญิง แต่เอาเรื่องไม่เบาอะ เคยเถียงกับโค้ชเรื่องแผน
ยุทธวิธีด้วย ตอนนี่ยัยนั้นทำอะไรอยู่นะ”

“เห็นว่าแต่งงานมีลูกแล้วด้วย” เทตีสีโรรายงาน “ริซากะบอก แต่
โทรคุยกับฮิอุระครั้งสุดท้ายสามปีได้แล้วมั้ง”

“ผู้หญิงนี่พอแต่งงานแล้ว การเลือกคบเพื่อนก็เปลี่ยนไปหมดเลยนะ”

ชีไกพูด

“ผู้ชายเองก็เปลี่ยน” มัตสึซากิทำหน้าที่ซึ่ง “อย่างเจ้านากาโอะวันนี้ก็ไม่มาใช่ไหม แต่งงานแล้วไม่ค่อยยอมมาหาเพื่อน กลายเป็นคุณพ่อแสนดีอยู่ติดบ้านไปเสียแล้ว”

“กลัวเมียนะสิ” ชีไกตอบ แต่ไม่รู้จะกระต๊อบไปทำไม “เห็นว่าเป็นลูกคุณหนูเอาใจยาก คงตามใจเมียจนเคย แต่งเข้าบ้านเมียนี่ลำบากมาก”

“เฮ้อ รันนิงแบ็กผู้นำภาคภูมิใจของพวกเขา แต่กลับเจอเมียคอยบงการชีวิต” ยาซึนิชิคิดงวอดเหล้าสาเกเข้ามา กำลังจะรินใส่ถ้วยของตัวเอง แต่เขวदनันว่างเปล่าเสียแล้ว

งานเลี้ยงเลิกตอนสี่ทุ่ม อดีตสมาชิกชมรมอเมริกันฟุตบอลต่างแยกย้ายกันหน้าร้านเหล้า เมื่อก่อนยังไปต่ออีกสองสามร้าน แต่ตอนนี้ไม่มีใครเอยชววน ทุกคนต่างมีครอบครัว ไม่อยู่ในสถานะที่จะใช้เวลาและเงินเพื่อตนเองเพียงคนเดียวได้อีก

เท็ตสึโรเดินไปสถานีรถไฟใต้ดินพร้อมกับชีไก

“คุยเรื่องเก่าอยู่นั่นแหละ ไม่รู้จักเบื่อจริงๆ” ชีไกพูด “ฉันโดนว่าเรื่องการเตะทำประตู ส่วนนิชิวากิก็โดนว่าเรื่องการส่งลูกตอนท้ายถึงเมื่อไหร่กัน ฉันก็เจ็บใจเหมือนกันที่พลาดชัยชนะ แต่สิบสามปีแล้วนะธรรมดาน่าจะปลงตกกันแล้ว”

เท็ตสึโรยิ้มไม่พูดว่าอะไร เข้าใจดีว่าใจจริงทั้งยาซึนิชิกับมัตสึซากิไม่ได้ยึดติดกับเรื่องนั้น พวกเขาเพียงแค่พูดเรื่องเก่าซ้ำซากเพราะอยากคิดถึงอดีต

โทรศัพท์มือถือในอกเสื้อชีไกดัง เขาหยิบโทรศัพท์ออกมาแล้วหลบเข้าข้างทาง

“เฮ้ นึกว่าใคร กำลังบ่นถึงอยู่พอดี ...ใช่ เพิ่งแยกย้ายกันเมื่อที่นิชิวากิก็อยู่ข้างๆ เดียวจะไปขึ้นรถไฟใต้ดิน” ชีไกใช้มือปิดไมค์โทรศัพท์แล้วหันหาเท็ตสึโร “นากาโอะ”

เท็ตสึโรพยักหน้าแล้วยิ้ม หมอนี่ตายยากจริงๆ

“ใช่ นอกจากนายแล้วทุกคนก็อยู่กันครบ ทาคาคุระกับฮิโระไม่มา ...ฮะฮ่า ใช่แล้ว มีแต่ผู้ชาย ยาซึนชิยังบอกว่านิชิวากิไม่ต้องมาก็ได้ขอให้ ทาคาคุระมา ...ใช่ ทุกคนเหมือนเดิม”

เท็ตสึโรฟังเสียงพูดของชิโกะกลางยิ้มเฝื่อนอยู่ด้านข้าง นากาโอะ ตำแหน่งรันนิ่งแบ็กลมกรดในอดีต ไม่ได้เจอหน้ากันตั้งแต่งงานเลี้ยงเมื่อ สองปีก่อน

ฐานะของนากาโอะคงไม่ได้สลักสำคัญนัก ชิโกะวางสายแล้ว

“หมอนั่นบอกว่าปีหน้าอยากมาร่วมด้วย”

จันหรือ เท็ตสึโรตอบ ปีที่แล้วเขาก็บอกเช่นนั้น

จันหะจะก้าวเดินอีกครั้ง ชิโกะขงกัฟเท้า มองไปทางด้านหลังเท็ตสึโร สีหน้าประหลาดใจ อ้าปากค้าง

“เป็นอะไรไป”

เท็ตสึโรมองไปทางเดียวกับเขา วัลรุ่นท่าทางยังเที่ยวไม่สะใจและ พนักงานบริษัทที่กำลังกลับบ้าน เดินกันขวกไขว่อยู่บนทางเท้าตรงหน้า เป็นภาพที่เห็นจนชินตา

เท็ตสึโรถามย่ำว่าเป็นอะไรไป ตอนนั้นเอง เขาสังเกตเห็นอีกฟาก ของกระแสผู้คน มีผู้หญิงมองมาทางนี้ ยืนหันหลังให้ถนน

“นั่น...” เท็ตสึโรพิมพ์ “ฮิโระไม่ใช่หรือ”

“ใช่ใช่ไหม จริงๆ ด้วย เจ้านั้นทำอะไรอยู่นะ” ชิโกะโบกมือ

คนที่ยืนอยู่ตรงนั้นเป็นฮิโระ มิสึกิไม่ผิดแน่ หางตาฉะแยงและจมูก เล็กโด่งอันคุ้นตา แต่รูปหน้าเรียวเล็ก คางแหลมกว่าเดิม ใส่กระโปรงดำ กับเสื้อแจ็คเก็ตสีเทา หัวกระเป่าก็พาใบใหญ่

มิสึกิน่าจะมองพวกเท็ตสึโรมาตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว พอรู้ว่าทั้งสอง หันมาเจอ จึงเดินฝ่าฝูงชนเข้ามา สายตาจับจ้องเท็ตสึโร

“ไฉ่ผมยาวใช่ไหม” ชิโกะพูดจากด้านข้าง

มิสึกิไผ่ผมยาวประบ่า สีสอกน้ำตาล แต่อาจจะย้อมก็ได้ เส้นผมถูกลมตีจนกระเซิงเล็กน้อย เท็ตสึโรเข้าใจว่าสาเหตุที่จำเธอไม่ได้ทันทีคงเพราะเหตุนี้ อีอูระ มิสึกิในความทรงจำของเขาคือผมสั้นเสมอตั้งหุ

แต่ถึงไผ่ผมยาวผม ท่าทางของเธอก็ยังต่างจากที่เท็ตสึโรจำได้มาก ซึ่งไม่น่าจะเป็นเพราะอายุที่มากขึ้น

มิสึกิหยุดยืนตรงหน้าพวกเท็ตสึโร มองหน้าทั้งสองสลับกัน รอยยิ้มบนหน้านั้นดูແหยๆ พิกล

ทันทีที่สบตากัน เท็ตสึโรรู้สึกถึงความผิดปกติ เหมือนมีบางสิ่งติดขัดในใจ

เธอขยับริมฝีปาก แต่ไม่ได้ยินเสียง

“ทำอะไรอยู่นะ รู้ใช่ไหมว่าวันนี้วันศุกร์ที่สามของเดือนพฤศจิกายน” ซึ่ไกถามด้วยน้ำเสียงกระหายใคร่รู้มากกว่าจะตำหนิ

มิสึกียกมือขึ้นตรงหน้าเป็นเชิงขอโทษ จากนั้นวางกระเป๋าลง หยิบสมุดเล่มเล็กกับปากกาถูกลิ้นออกมา

“อะไร อะไรกันนี้”

ซึ่ไกถาม แต่เธอไม่ตอบ เขียนบางสิ่งบนสมุดแล้วหันให้เท็ตสึโรดู ‘หาที่คุยกัน’ บนสมุดเขียนไว้เช่นนั้น

2

“หมายความว่ายังไง” เท็ตสึโรมองหน้ามิสึกิแล้วถาม “เธอพูดไม่ได้หรือ คอเป็นอะไรไป”

“เป็นหวัดหรือ” ซึ่ไกถามแทรก

เธอส่ายหน้า เขียนบางอย่างบนสมุดอีก แล้วให้ดู

‘ตอนนี้ยังตอบไม่ได้ รายละเอียดเอาไว้ทีหลัง’

เท็ตสึโอบกับซึโกมองหน้ากัน แล้วเบนสายตากลับไปหามิสึกิ

“เกิดอะไรขึ้น พุดไม่ได้หรือ”

แต่มิสึกิยังคงปิดปาก เอาแต่ชี้ตัวอักษรในสมุด

“คนประหลาด ต้องเกิดอะไรขึ้นแน่” ซึโกพุด

“คงตอบอะไรตรงนี้ไม่ได้ หาร้านนั่งคุยกันดีกว่า”

เท็ตสึโอบพุด แต่มิสึกิขมวดคิ้ว สายหน้าอย่างแรง

“ไม่อยากเข้าร้านที่เตะตาคนไซ้ไหม” เขาถาม

เธอผงกศีรษะ

ซึโก ถอนหายใจพรีด

“อะไรกัน ถ้าที่ที่ไม่เตะตาคนก็มีแต่ห้องคาราโอเกะแล้วละ”

“โอเคไหม” เท็ตสึโอบถามมิสึกิ

เธอเอียงคอเหมือนลังเล ผมที่มีลอนน้อยๆ พลิวไหวตามลม

ตอนนั้นเองที่เท็ตสึโอบสังเกตเห็นจุดที่แตกต่างจากเมื่อก่อนที่สุด นั่นคือการแต่งหน้าเข้มขึ้นกว่าเดิม ซึโกยังไม่ได้แต่งหน้าอย่างประณีต เหมือนเอาเครื่องสำอางใกล้มือมาโปะลงไปอย่างลวกๆ ลิปสติกก็เลอะขอบปาก สิ่งนี้ทำให้เขากังวลยิ่งกว่าเรื่องที่เธอไม่พุดเสียอีก

“กันไปบ้านเราไหม” เท็ตสึโอบตัดสินใจลงถามดู

มิสึกิยกหน้า จ้องตาเขาตรงๆ แล้วถามกลับด้วยสายตาว่าได้อะไรหรือ

“ฉันน่าจะได้อยู่ ซึโก นายว่าไง”

“ฉันก็ได้อยู่แล้ว” ซึโกดึงแขนเสื้อนอกขึ้นมองนาฬิกาข้อมือ “แต่ดูอย่างนี้ไม่ลำบากแะหรือ เอ แล้วคืนนี้ทาคาคุระไม่อยู่ไม่ใช่หรือ”

“จะกลับมาดีกว่า แต่ไม่ต้องกังวลเรื่องวิชาโกะหรือ” เท็ตสึโอบมองมิสึกิ “เอายังไง ถ้าจะไปบ้านฉัน จากตรงนี้ก็แค่แป๊บเดียว”

เธอขยับริมฝีปากเหมือนอยากจะบอกอะไร แต่สุดท้ายก็ไม่มีเสียงเล็ดลอด เพียงผงกศีรษะน้อยๆ แสดงความขอโทษ

“จันทกตกล” เท็ตสึโรตบหลังซีโก

เราตกลว่าจะนั่งรถไฟใต้ดินสายมารุโนะอุจิจากสถานีชินจูกุชั้นไซมะ
ก่อนลงใต้ดิน ซีโกใช้โทรศัพท์มือถือโทร.กลับบ้าน พูดทำนองว่าจะไป
คอนโดฯ ของนิชิวากิเพราะเจอผู้จัดการหญิงสมัยมหาวิทยาลัย จากนั้น
จึงส่งโทรศัพท์ให้เท็ตสึโร

“เมี่ยฉั่นขอพูดกับนายหน่อย”

“ฉั่นหรือ”

ใช่ ซีโกเบะปากแล้วพยักหน้า

เท็ตสึโรรับโทรศัพท์มาแล้วส่งเสียงทัก เขาเคยพบหน้าภรรยาซีโก ไป
ร่วมงานแต่งงานด้วย หล่อนเป็นผู้หญิงรูปหน้ายาวใบหน้าแบบสาวญี่ปุ่น
ภรรยาซีโกถามทำนองว่าไม่ลำบากหรือที่ไปรบกวนค้ำมิดแบบนี้
เท็ตสึโรตอบว่าไม่ต้องเกรงใจที่บ้านไม่เป็นไร

“เมี่ยนายมารยาทดีจัง หรือว่ากลัวผัวจะมีชู้”

“เรื่องมีชู้ไม่ใช่ประเด็น แต่กลัวว่าเราจะไปดื่มที่ไหนต่ออีกแล้วค่อย
กลับมากกว่า”

“ดื่มแล้วค่อยกลับไม่เห็นจะเป็นไรเลย ไม่ได้แวะร้านแถวกินซ่า
สักหน่อย”

“แต่ไม่ใช่แค่นั้น ลูกคนเล็กกำลังจะขึ้นชั้นประถม เลยต้องรัดเข็มขัด
กันหนักหน่อย แถมยังจ่ายหนี้ไม่หมด”

ปลายปีที่แล้วซีโกเพิ่งซื้อคอนโดฯ แถวโอจิคุโอะ

“อิจฉาบ้านนายจัง ทาคาคูระก็ทำงานด้วย”

“ก็ไม่ได้ดีอย่างนั้นหรอก”

ทั้งสามลงบันไดรถไฟใต้ดิน ในระหว่างทางมีสีกิสวมแว่นกันแดด
เท็ตสึโรสงสัยว่าทำไมใส่แว่นตอนกลางคืน แต่ก็ไม่ถามอะไร

รถไฟฟ้าสายมารุโนะอุจิมียคนแน่น ต้องเบียดเสียดผู้คนบนขบวนรถ
ซีโกแยกไปยืนคนเดียว ส่วนเท็ตสึโรกับมีสีกิถูกดันไปติดประตูฝั่งตรงข้าม

เท็ตสึโรให้มิสึกิยืนข้างประตู หันหน้าเข้าหาเขา แล้วใช้มือดันผนังรถ เพื่อไม่ให้แรงดันจากรอบข้างกระทบถึงเธอ เขาต้องขยับตัวหลบทุกครั้งทีรถโยก รวากับอยู่ในตำแหน่งไลน์แมนเลย

มิสึกีก้มหน้าตลอด เลี่ยงไม่เผชิญหน้ากับเขา มองเห็นขนตายาวจากร่องแวน เหมือนเธอจะไม่ได้ใช้มาสคารา

ใต้แสงไฟในขบวนรถ มองแล้วยังรู้ว่าเธอแต่งหน้าได้แย่มาก กลี๋ยรองพื้นไม่เนียน ผิวก็หยาบกร้านมาก เครื่องสำอางกลบไม่ได้เลยแม้แต่รอยระหว่างทางยังรู้สึกอีกอย่าง ทั้งที่แต่งหน้าเข้มขนาดนั้น แต่กลับไม่มีกลิ่นหอมโชยมาเลยสักนิด ไม่เพียงเท่านั้น ยังได้กลิ่นเหงื่อเหม็นเปรี้ยวเสียด้วยซ้ำ

กลิ่นเหมื่อนนั้นชวนให้คิดถึงโง่ทางเดินมืดสลัว ประตูเปิดอ้าเหมือนจะพังมีพังแหล่ มีแผ่นป้ายสีลอกล่อนอยู่ด้านบนเขียนด้วยตัวอักษรเลือนๆ ว่าชมรมอเมริกันฟุตบอล

อีกฟากของประตูเป็นห้องอบอวลด้วยฝุ่น เหงื่อ และกลิ่นอับชื้นผสมกัน

ผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่กลางห้องที่มีเสื่อเกราะและหมวกกันน็อกกองสุม ร่างกายซีดขาวของเธอเป็นประกายเมื่อต้องแดดลอดผ่านหน้าต่างกระจก ซึ่งไม่ได้เช็ดมาหลายปี

“ฉันเข้าใจความรู้สึกของ QB นะ”

เธอ ฮิโระะ มิสึกิพูดในวันรุ่งขึ้นหลังเกมสุดท้ายนั้น ในห้องไม่มีใครนอกจากเท็ตสึโรกับเธอ แต่กระนั้นภายในห้องยังอบอวลด้วยความร้อนจากตัวเหล่านักกีฬา

“ที่ทำไปก็ดีแล้ว QB ไม่ผิด” มิสึกิพูดต่อ พยักหน้าช้าๆ ตอนนั้นเธอเรียกเท็ตสึโรว่า QB แน่จนหมายถึงควอเตอร์แบ็ก

“ฉันพลาดเอง” เท็ตสึโรตอบ “เพราะฉันเลยไม่ชนะ” เขาถอนหายใจอย่างจริงจัง

แพ้น้ำเต๋ม สิบเก้าต่อสิบสี่ สถานการณ์คือถ้าทัชดาวันสำเร็จก็
พลิกอีก

ว่ากันว่าฝ่ายเราเป็นรองอยู่แต่เดิม พวกเทตสึโรก็ทำใจอยู่แล้ว ทีม
ฝ่ายตรงข้ามเก่งเรื่องวิ่งตั้งรับ ส่วนทีมของเทตสึโรมีอาวุธสำคัญคือความเร็ว
ของนาคาโอะตำแหน่งรันนิ่งแบ็ก ถ้าเขาถูกสกัด โอกาสชนะก็ลดน้อยลง

พวกเทตสึโรจึงเติมพันด้วยด้วยการรุกแบบส่งลูก หวังตัดหลังทีม
ตั้งรับที่จ้องจะจับนาคาโอะ พวกเทตสึโรเพิ่มการหลอกหลอ คือแค่ ‘ทำที’
เป็นส่งลูกให้นาคาโอะ แล้วให้นาคาโอะ ‘ทำที’ เป็นรับลูกและวิ่งตามปกติ
ระหว่างที่ทีมตั้งรับของฝ่ายตรงข้ามงงงวยกับความเร็วของเขา
เทตสึโรจึงส่งลูกให้มัตสึซากิตำแหน่งไวด์รีซีฟเวอร์หรือฮายาตะตำแหน่ง
ไทต์เอนด์ ฤดูกาลนั้นทีมมหาวิทยาลัยเทโตะเล่นเกมแบบส่งลูกน้อย ทีม
ฝ่ายตรงข้ามจึงถูกหลอกเข้าเต็มเปา พวกเขาเสื่อมเสียสนิทว่านิชากิ เทตสึโร
เมื่อฤดูกาลก่อนก็คือควอเตอร์แบ็กไหลแถมขนาดชิงที่หนึ่งที่สองในลีก

แต่ยุทธวิธีนั้นใช้ได้ไม่ตลอดรอดฝั่ง พอเข้าครึ่งหลัง ฝ่ายตรงข้ามไม่
สะอึกสะเทือนกับลูกหลอกหลอของเทตสึโรกับนาคาโอะอีก จนกระทั่งเหลือ
เวลาอีกแปดวินาที

เล่นได้อีกเพียงครั้งเดียว ระยะห่างจากเส้นประตูสิบแปดหลา

เทตสึโรถือบอลที่เตะครบมาได้ด้วยมือขวา วิ่งถอยหลังพลางมองหา
เป้าหมาย ดีเฟนซีฟไลน์ของฝ่ายตรงข้ามล้อมเข้ามาวากับสัตว์ร้าย การ์ด
ฝ่ายเดียวกันก็พยายามหยุดยั้ง มีเวลาให้ควอเตอร์แบ็กเพียงนิดเดียว อีก
ไม่นานกลุ่มแทกเกิลของฝ่ายตรงข้ามต้องทลายกำแพงเข้ามาพุ่งใส่เทตสึโร
แน่ ถ้าโดนจับได้ทั้งที่ถือบอลอยู่ก็จบกัน

เทตสึโรขว้างลูกบอลหมุนเป็นรูปเกลียวไปหามัตสึซากิ มัตสึซากิ
พุ่งรับบอลแบบสุดตัว ถ้าเขาเขย่าวกานี้ไปอีกเพียงสิบเซนติเมตร การส่ง
ลูกก็สำเร็จ แต่คนคว้าบอลได้นั้นกลับเป็นดีเฟนซีฟแบ็กของฝ่ายตรงข้าม
พริบตานั่นเองเหล่านักกีฬาของทีมคู่แข่งก็แสดงความยินดีสุดขีด ขณะที่ทีม

มหาวิทยาลัยเทโตะคอตอย่างหมดหวัง เท็ตสึโรมารู้ทีหลังเมื่อดูวิดีโอว่า
ฮายาตะตำแหน่งไทต์เอ็นด์ว่างอยู่

“ทั้งหมดเป็นเพราะฉันไม่ดีเอง” เมื่ออยู่ลำพังสองคน เท็ตสึโรพูดซ้ำ

“ไม่หรอก QB ทำเต็มที่แล้ว” มิสึกิเก็บลูกบอลที่กลิ้งอยู่ที่เท้าขึ้นมา
ขว้างใส่ เท็ตสึโรรับด้วยหน้าอก ลูกบอลแรงผิวดาค เธอพูดต่อ “ยี้ดอกสิ”

เท็ตสึโรจ้องลูกบอลแล้วจึงมองมิสึกิ เธอกัดริมฝีปากก้มหน้าซ้ำเลื่อง
มองเขา นัยน์ตาแดงก่ำ

จากนั้นเขาไม่เคยพูดเรื่องเกมนั้นกับเธออีกเลย การนัดชุมนุมปีละ
ครั้งหลังเรียนจบ เธอก็มาร่วมแค่สามครั้งแรก แล้วไม่ได้มาให้เห็นอีกเลย

ทั้งสามลงที่สถานนีอิงาชิโคเอนิจซึ่งอยู่ห่างจากคอนโดฯ ที่เท็ตสึโร
อาศัยไม่กี่นาที เป็นห้องเช่าขนาดสองห้องนอน พร้อมห้องเก็บของ ห้อง
นั่งเล่น ห้องอาหารและครัว แต่ค่อนข้างแข็งแรงเพราะเพิ่งสร้างได้สามปี
มีระบบล็อกอัตโนมัติด้วย ทุกครั้งที่บอกเรื่องค่าเช่า คนจะบอกว่า “ถ้าฉัน
ควรซื้อดีกว่า” แต่เขาไม่เคยพูดเรื่องนี้กับริซากะ

พอลงลิฟต์ขึ้นหก แต่ละห้องเรียงกันเป็นรูปตัวยู ห้องเท็ตสึโรอยู่
ริมสุด เท็ตสึโรเปิดประตู ภายในห้องมีดสนิท เขาเปิดไฟแล้วจึงบอกกับ
สองคนที่ตามมาว่า “เข้ามาสิ”

“มีแต่ของห่วยๆ ทั้งนั้นเลยนะ ทั้งเฟอร์นิเจอร์ทั้งเครื่องประดับ งาน
เขียนบทความก็พำนี้ได้เงินมากขนาดนั้นเชียวหรือ” พอเข้าห้องนั่งเล่น
ชีโกมองรอบห้องแล้วพูด

“ไม่ใช่ของห่วยอะไร มีแต่ของธรรมดาทั้งนั้น”

“ไม่หรอกมั้ง เราพอจะรู้อยู่บ้างนะ” ชีโกมองถ้วยชาต่างประเทศ
ซึ่งวางเรียงอยู่ในตู้ ของในนั้นแทบทั้งหมดริซากะซื้อมาจากเมืองนอก งาน
อดิเรกหล่อนคือสะสมเครื่องถ้วยชา

“จะยังงี้ก็ช่างเถอะ นั่งลงได้แล้ว”

“เอ่อ จริงสิ” ซึไกนั่งลงบนโซฟาบุหนัง ใช้มือลูบที่ว่างแขน “แฮมของดีนี่สัมผัสมันช่างแตกต่างจริงๆ”

โซฟาสองที่นั่งและสามที่นั่งจัดวางเป็นมุมฉาก ซึไกเลือกตัวสามที่นั่ง เทตสึโรจึงนั่งลงข้างเขา ส่วนมิสึกิยังยืนอยู่

“เป็นอะไรไป นั่งลงก่อนสิ” เทตสึโรชี้ไปที่โซฟาสองที่นั่งแล้วพูด

มิสึกิไม่ตอบ หยิบสมุดเล่มเล็กนั้นออกมา

“จะเขียนคุยกันอีกหรือ...” ซึไกพิมพ์

เธอเขียนบางอย่างด้วยสีหน้าครุ่นคิด แล้วยื่นให้เทตสึโร เขียนว่า ‘ห้องน้ำ?’

“ออกไปที่โถง ประตูที่สอง”

มิสึกิถือกระเป๋าออกจากห้องนั่งเล่นไป คงคิดจะไปล้างหน้า ถ้าม้างเครื่องสำอางลงๆ นั้นได้ก็ดีเหมือนกัน เทตสึโรคิด

“เหมือนจะไม่มีเสียงนะ หรือว่าเป็นโรคเกี่ยวกับลำคอ” ซึไกเอียงคอชน

“การที่เธออยู่ตรงนั้นแสดงว่ารอพวกเรายอยู่นอกบ้าน แล้วทำไมถึงไม่เข้าไปข้างใน”

“คงไม่อยากเจอเพื่อนคนอื่นๆ ม้าง”

“ทำไมล่ะ”

“เอ ไม่รู้สิ...” ซึไกเกาศีรษะ

เทตสึโรเข้าไปหลังเคาน์เตอร์ครัว ใส่น้ำเข้าเครื่องทำกาแฟ เซ็ตกระดาศกรอง

ได้ยินเสียงประตูห้องน้ำเปิด เหมือนมิสึกิจะออกมาแล้ว เทตสึโรใส่ผงกาแฟสเปซเบลนด์ในกระดาศกรอง แล้วกดสวิตช์เครื่องทำกาแฟ เปิดชั้นถ้วยชาม เรียงแก้วมักบนโต๊ะทำอาหาร

เทตสึโรรู้สึกจากด้านหลังว่ามีสึกิเข้ามาในห้องนั่งเล่น

“เอ๊ะ...นั่นใคร” ซึไกพูด แล้วอึ้ง แต่ไม่มีเสียงตอบจากมิสึกิ

กำลังคิดว่าเกิดอะไรขึ้น เทตส์โรจึงออกจากครัว

ผู้ชายตัวเล็กที่ไม่เคยเห็นมาก่อนยืนอยู่หน้าประตู สวมเสื้อสีดำกับกางเกงยีนส์ หันหน้ามาทางเทตส์โรอย่างช้าๆ

เทตส์โรเกือบหลุดปากอุทานว่าใครกัน แต่สังเกตเห็นก่อนว่าใบหน้าชายคนนั้นเป็นใบหน้าของมิลีกี ผมสั้น ล้างเครื่องสำอางจนหมดแล้ว แต่คนตรงหน้าต้องเป็นเธอแน่

ซีไถยกก้านลอยเหนือโซฟา อ้าปากค้าง ตาถลน ฉันต้องทำหน้าเหมือนกันแน่ ทั้งที่ตกใจจนพูดไม่ออก แต่เทตส์โรยังคิดแบบนี้ได้

มิลีกีมองหน้าสองคนสลับกัน รูปปากโค้งเล็กน้อย จะมองว่ายิ้มให้ เย้ยหยันท่าทางงวยงงของทั้งสอง หรือยิ้มเยาะสารรูปตัวเองก็ได้เช่นกัน

เธอทำท่าเหมือนสุดลมหายใจ แต่เทตส์โรหายใจไม่ทั่วท้อง

“ไม่ได้พบกันนานเลย QB” มิลีกีพูดออกมาในที่สุด

เสียงนั้นเป็นเสียงผู้ชาย

3

เป็นความรู้สึกประหลาด สิ่งที่ตาเห็นกับสิ่งที่หูได้ยินไม่ตรงกัน รู้สึกสับสนคล้ายกำลังดูภาพยนตร์ต่างประเทศทางโทรทัศน์ แล้วเสียงพากย์ดาราฮอลลีวู้ดไม่ตรงกับที่คาด

“ช่วยพูดอะไรหน่อยสิ QB” มิลีกีพูด เสียงนั้นไม่คุ้นหู แต่กลับตรงกับปากที่ขยับของเธอ “ซีไถก็อย่าอ้าปากค้างอย่างนั้นสิ”

เทตส์โรจ้องมองเธอไล่จากปลายเท้าจรดศีรษะหลายรอบ

“ฮือระ...จริงๆ นะ” เขาพูดคำนั้นได้ในที่สุด

“แน่นอน แต่อาจไม่ใช่ฮือระ มิลีกีคนที่พวกนายรู้จัก” มิลีกีผุดยิ้ม

“เป็นอะไรไป ทำไมถึงแต่งตัวแบบนั้น แล้ว” เท็ตสึโรชี้ปากเธอ “เสียงนั้น”

เธอก้มหน้าลงแล้วพลันเงยหน้าขึ้น

“เรื่องมันยาว แต่อยากเล่าให้ฟังเลยมารอพวก QB”

เท็ตสึโรพยักหน้า “งั้นนั่งลงก่อน”

มิลีกิ้าวาวๆ มานั่งลงกลางโซฟา แล้วอ่านที่ใส่ยีนส์

ชีโกะจ้องมองตามอากัปกริยานั้น จนเธอนั่งลงจึงเอ่ย

“นี่คงไม่ใช่แต่งตัวไปงานแฟนซีนะ”

มิลีกิหัวเราะเห็นพັນขาว “ไม่ใช่ นี่จริงจังนะ”

ชีโกะเกาขมับ ท่าทางกระสับกระส่าย

เท็ตสึโรนั่งข้างชีโกะ มองมิลีกิอีกครั้ง เธอมีสีหน้าเคอะเขินเล็กๆ

“เอ่อ แล้ว...” เท็ตสึโรถาม “เรื่องเป็นยังไงมายังไง”

มิลีกิวางมือบนเข่า ยึดหลังตรง

“พบพวกนายครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่กันนะ”

“ประมาณสิบปีที่แล้ว...เห็นจะได้มั้ง” เท็ตสึโรขอความเห็นจากชีโกะ

“น่าจะประมาณนั้นนะ” ชีโกะตอบ “ตอนนั้นอิซุระยังทำงานอยู่ ถ้าจำไม่ผิด บริษัทก่อสร้างใช่ไหม”

“จำได้แม่นนี่” มิลีกิยิ้ม “ใช่ ตอนนั้นยังเป็นสาวออฟฟิศ เข้าทำงานตั้งสามปีแล้ว ยังได้แต่ทำงานถ่ายเอกสาร พิมพ์รายงานที่คนอื่นเขียน ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงจนกระทั่งลาออก”

“ริซาโกะบอกว่าเธอแต่งงานแล้วนี่”

“ฤดูใบไม้ร่วงตอนอายุยี่สิบแปด” มิลีกิตอบ “ส่วนบริษัทลาออกก่อนหน้านี้แล้ว เพราะมันเงิ่นยิ่นมาก ทั้งที่เข้าบริษัทเพราะอยากทำงานออกแบบ แต่สุดท้ายไม่ได้เขียนแบบเลยสักแผ่น อัดคิดไม่ได้ว่าผู้หญิงถูกกดขี่เหลือเกิน”

“เอ่อ” ชีโกะพูดแทรกอย่างเกรงๆ “เรื่องนั้นก็อาจจะสำคัญอยู่นะ แต่ว่า ไม่รู้จะพูดยังไงดีคือ...”

“อยากรู้ว่าทำไมถึงเป็นแบบนี้ก่อนละสิ เรื่องทรงผม เสื้อผ้า แล้วก็เสียง”

“บอกตามตรงถ้าไม่ฟังเรื่องนี้ก่อน จะว่าไงดี มันตั้งสติไม่ได้ เนอะ”
ซีโกพูด คำว่าเนอะตอนท้ายนั้นพูดกับเทตส์โร

“จะอธิบายสั้นๆ เท่าที่จะทำได้นะ” มิสึกิมองทั้งสอง “รู้ไหมว่าทำไมฉันถึงได้แต่งงาน”

“ทำไมนะหรือ ก็เพราะรักเขาไม่ใช่หรือ” ซีโกตอบ

“ไม่ใช่ เป็นการดูตัวแต่งงาน แต่งกับพนักงานธนาคารแก่กว่าแปดปี ความประทับใจแรกคือเป็นคนซื่อตรง พอแต่งงานแล้วเขาก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ ขยันทำงาน แต่ที่แต่งงานด้วยไม่ใช่เพราะชอบตรงนั้น คุณแต่งงานจะเป็นใครก็ได้ รู้สึกแต่ว่าจะต้องแต่งงานก่อน”

“ทำไมต้องรีบร้อนอย่างนั้นล่ะ” ซีโกถาม

“พูดง่ายๆ คืออยากให้ตัวเองตัดสินใจได้ เพื่อคอยเตือนตัวเองว่าในเมื่อตัวเองเป็นผู้หญิงก็ต้องใช้ชีวิตแบบผู้หญิงเท่านั้น ถ้าแต่งงานแล้วคงตัดสินใจได้ ไม่ต้องฝันในสิ่งที่ไปไม่ได้อีก”

เทตส์โรฟังคำพูดรวดเร็วของเธอด้วยความพิศวง ไม่อาจเข้าใจความหมายนั้นได้ทันที นอกจากแววตาครุ่นคิดที่ทำให้เขารับรู้ได้ด้วยสัญชาตญาณ

“ฮิอูระ ไม่อยากเชื่อว่เธอ...”

เทตส์โรเพิ่มพ้ำ มิสึกิพยักหน้าตอบโดยไม่พูดอะไร เทตส์โรย้าคำว่าไม่อยากเชื่อในใจ แต่ภาพลักษณะภายนอกของเธอตอนนี้ฟ้องว่าสัญชาตญาณของเขาถูกต้อง

“เอ๊ะ อะไรนะ หมายความว่าไง” ดูเหมือนซีโกยังไม่เข้าใจ หันรีหันขวางมองหน้ามิสึกิกับเทตส์โรสลับกัน

“หมายถึงฮิอูระไม่ใช่ผู้หญิง ใช่ไหม” เทตส์โรพูดพลางคิดว่าเรื่องบ้าอะไรเช่นนี้ ไม่อยากจะเชื่อเลย

แต่เธอตอบว่าใช้ด้วยใบหน้าเรียบเฉย

“ถ้าไม่ใช่ผู้หญิงแล้วเป็นอะไร” ชิโกทำปากจู๋

“เอ เป็นอะไรนะ ไม่รู้เหมือนกัน แต่ตัวเองคิดว่าตัวเองเป็นผู้ชาย”

มิสึกิผุดยิ้มประหลาดที่มุมปาก

ถึงกระนั้นชิโกก็ยังทำท่าไม่อยากเชื่อ หันมองเทตสึโรหาตัวช่วย

“คงไม่ได้หลอกกันนะ” เทตสึโรถามมิสึกิขอคำยืนยัน

เธอพยักหน้าเป็นเชิงว่าแน่นอน

เทตสึโรสูดหายใจลึกๆ เอยด้วยความรู้สึกเหมือนจะประกาศเรื่อง

สำคัญ

“ที่เขາเรียกว่าภาวะเพศสภาพไม่ตรงกับเพศกำเนิด”

หา ชิโกร้องเสียงหลง เทตสึโรหันไปหาเขา

“อย่างน้อยนายน่าจะรู้จักคำนี้ไม่ใช่หรือ”

“ก็รู้จักอยู่ แต่นั่นมัน...” ชิโกทิ้งศีรษะที่เริ่มบาง “นั่นมัน จะว่ายังไงดี หมายถึงคนที่ผุดปกติมาตั้งแต่เกิด แต่ฮิอุระเมื่อก่อนไม่ได้เป็นไม่ใช่หรือ เป็นผู้หญิงธรรมดาเนี่ย”

“ก็เพราะอย่างนี้” มิสึกิพูด “ถึงต้องอธิบายไง แต่อยากให้อยอมรับในสองข้อนี้ก่อน ข้อแรก นี่ไม่ใช่เรื่องโกหกหรือเรื่องล้อเล่น อีกข้อคือ ผมทุกข้เรื่องนี้มานานโขแล้ว”

“ผมหรือ...” เทตสึโรย้ำคำพูดของมิสึกิ แม้จะเข้าใจเรื่องราวได้แต่ก็ยังอดปฏิเสธความจริงไม่ได้

“ใช่แล้ว” มิสึกิพูดต่อ “ผมเป็นผู้ชายมานานแล้ว นานมาก ก่อนพบพวกนายอีก”

4

ได้ยินเสียงเครื่องตัดการทำงานจากครัว กลิ่นหอมโชย เทตลีโร
นึกขึ้นได้ว่ากดสวิตช์เครื่องทำกาแฟทิ้งไว้จึงลุกขึ้น

ทั้งมิสีกีและซีโกนิงเงียบ มิสีกีคงกำลังรอปฏิกิริยาของทั้งสองต่อ
คำสารภาพของเธอ ส่วนซีโกนิงเงียบไม่รู้ว่าจะทำตัวอย่างไร

เทตลีโรรินกาแฟใส่แก้วมักกับถ้วยกาแฟ แล้ววางบนถาดไปหาทั้งสอง
วางแก้วมักตรงหน้าตัวเองกับซีโก และวางถ้วยกาแฟบนจานรองตรงหน้า
มิสีกี

ทั้งสามจิบกาแฟในความเงียบอันน่าอึดอัด เทตลีโรกับซีโกในนม
ส่วนมิสีกีดื่มกาแฟดำ

หลังวางถ้วยกาแฟ เธอหลุดคำ

“คงตกใจใช่ไหม จู่ๆ มาบอกเรื่องแบบนี้”

“ก็เหม...เนอะ” ซีโกขอความเห็นด้วยกับเทตลีโร

เทตลีโรก็พยักหน้าว่าใช่ “เป็นอย่างนี้นานมากแล้วหรือ”

“ใช่ บางทีอาจเป็นตั้งแต่เกิดเลย”

“แต่เราเห็นเป็นผู้หญิงนะ” ซีโกพูด “จริงอยู่ที่มีบางอย่างแปลกไป
บ้าง แต่ไม่เคยคิดเลยสักครั้งว่าไม่ใช่ผู้หญิง”

ฉันก็เหมือนกัน เทตลีโรรำพึงในใจ

“คนเราพอคับขันจะให้เล่นละครยังงี้ก็ได้”

“นั่นเป็นการแสดงหรือ” ซีโกถาม

“ถ้าถามว่าทุกอย่างเป็นการแสดงหรือเปล่านั้นตอบยากหน่อย ใจคนนั้น
ซับซ้อน และยุ่งยาก คิดว่าคงไม่เข้าใจกันหรอก”

เทตลีโรพูดอะไรไม่ออกเพราะไม่เข้าใจจริงๆ ซีโกก็เช่นกัน

“โรงเรียนอนุบาลที่ไปมีสระว่ายน้ำเล็กๆ” มิสึกิยกถ้วยกาแฟขึ้นอีกครั้งแล้วเริ่มเล่า “ผมรอคอยให้ถึงหน้าร้อนเพื่อจะได้ลงสระ แต่กลับมีเรื่องที่ตัวเองรู้สึกประหลาด นั่นคือทำไมตัวเองถึงถูกจับให้แต่งชุดที่แปลก”

“ชุดว่ายน้ำหรือ” เท็ตสึโรพูด

“ใช่ เพื่อนคนอื่นใส่กางเกงสีดำตัวเดียว แต่ตัวเองต้องปิดท่อนบนด้วย แถมยังเป็นสีแดงหรือสีชมพูอีก คิดว่าคนใส่แบบนี้มีแค่เด็กผู้หญิงที่ปกติใส่กระโปรง แต่ตัวเองชอบใส่แต่กางเกง ต้องใส่กางเกงว่ายน้ำสีดำเหมือนเด็กผู้ชายคนอื่นสิ” มิสึกิจิบกาแฟ ใช้มือเสยผมสั้น “นี่เป็นความทรงจำแรกสุดที่รู้สึกแปลกแยกกับการถูกมองว่าเป็นเด็กผู้หญิง จากนั้นก็เป็นการทำสงครามประสาทกับแม่ไม่สิ้นสุด ใส่กระโปรงซะ หนูไม่อยากใส่ เล่นให้เหมือนเด็กผู้หญิงสิ หนูไม่อยากเล่น ติดโบว์ที่ผมนะ หนูไม่อยากติดแม่เติบโตมากับครอบครัวที่เข้มงวด แม่ติดภาพลักษณ์ของแม่ลูกว่าต้องเป็นแบบนี้ แต่พอไม่เป็นดังคิด นอกจากตำหนิสามีกับลูกแล้ว นิสัยของแม่ยังเป็นคนตำหนิตัวเองด้วย คิดว่าแม่พอสังเกตเห็นว่าลูกสาวคนเดียวมีบุคลิกแปลกๆ ก็รู้สึกอึดอัดว่าต้องแก้ไขแต่เนิ่นๆ”

“แต่ก็แก้ไขไม่ได้ละสิ”

มิสึกิพยักหน้าให้คำพูดของเท็ตสึโร

“น่าเสียดาย ที่แม่หลงเชื่อว่าแก้ไขสำเร็จแล้ว”

“หมายความว่าไง”

“พอเริ่มคิดเองเป็น ถึงเป็นเด็กก็ยังรู้จักเกรงใจ ทำให้แม่น้ำตาตก แล้วก็เริ่มคิดว่า จะทำตัวแบบนี้ต่อไปไม่ได้”

“ก็เลยเล่นละคร”

“ทำนองนั้น ยอมใส่กระโปรงถึงจะไม่ชอบ ยอมเล่นกับกลุ่มเด็กผู้หญิงถึงจะไม่สนุก เลียนแบบคำพูดคำจาพวกหล่อน ถ้าทำอย่างนั้นแล้วแม่สบายใจ ในบ้านก็สงบไม่มีเรื่อง แต่ความรู้สึกว่าไม่ใช่ นี่ไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริงยังอยู่ตลอด”

ชีโกตรงในลำคอ ถอดเสื้อนอก คลายเนกไท

“จะว่ายังไงดี มันยังไม่อยากเชื่อ” เขาพูด “สำหรับฉัน ฮิอูระเป็นผู้หญิงตลอด แล้วเพิ่งจะมาบอกว่าไม่ใช่ก็...”

“ข้างในไม่เคยเปลี่ยนเลย ตอนอยู่กับเพื่อนชมรมอเมริกันฟุตบอล ผมรู้สึกสบายใจมาก ทุกคนคบกับผมโดยไม่เคยคิดว่าผมเป็นผู้หญิงเลย เปลี่ยนชุดกันต่อหน้า ไม่ต้องเกรงอกเกรงใจ ริซาโกะยังไม่ไหวที่ไม่มีมารยาท แต่บอกตามตรง ผมกลับดีใจ”

“เพราะฮิอูระไม่ใช่ผู้หญิงธรรมดา” ชีโกพูด “เมื่อกี๋ยาชินิชิยังบอกไม่มีใครรู้จักอเมริกันฟุตบอลละเอียดกว่าเธอแล้ว”

ไดยินชื่อเพื่อนเก่า มิสึกิมีสีหน้าผ่องคลาย “ยาชินิชิสบายดีไหม”

“ก็เหมือนเดิม แต่พุงใหญ่ขึ้น”

“หมอนั่นเป็นคนดี ปกติไม่มีใครคิดจะให้ผู้หญิงสอนหรอก คิดว่าโชคดีจริงๆ ที่ได้เข้าชมรมอเมริกันฟุตบอล” มิสึกิหุบตาเล็กน้อย “แต่ถ้าได้ใส่เสื้อเกราะด้วยก็จะยิ่งดีนะ”

“ความจริงน่าจะให้ลองใส่เล่นๆ ดูสักครั้งก็น่าจะดี” ชีโกพูดแล้วหัวเราะแล้วมองเท็ตสึโร เท็ตสึโรก็ตอบว่าจริงด้วยสิ

“แต่เรื่องดีๆ ก็มีแค่ตอนนั้น” มิสึกิหน้าหม่น เสียงแหบพร่าทุ้มต่ำยิ่งขึ้น “อย่างที่บอกไปเมื่อกี๋ ชีวิตในบริษัทแย่มาก เพียงเพราะร่างกายเป็นผู้หญิงต้องทนเจ็บใจมานักต่อนักแล้ว...”

ไม่รู้จะตอบรับอย่างไร เท็ตสึโรยกแก้วมากขึ้นดื่ม รู้ว่าสังคมนี้ผู้หญิงต้องรับความอยุติธรรมในหลายสถานการณ์ แต่ความทุกข์ใจของมิสึกิน่าจะอยู่ในระดับที่แตกต่างยิ่งกว่า

“หลังจากออกได้ทำอะไรหลายอย่าง พยายามหางานที่ไม่ต้องนึกถึงร่างกายที่เป็นผู้หญิง แต่ปัญหาไม่ใช่เรื่องงาน แต่อยู่ที่การข้องเกี่ยวกับคนอื่นต่างหาก ตราบไธที่ยังต้องทำงานร่วมกับคนอื่น คงไม่มีวันที่จะไม่รู้สึกถึงความแปลกแยกกระหว่างร่างกายกับจิตใจ”